

Az Ige körül

„Azután vette a poharat, hálát adott, és ezt mondta: Vegyétek, és osszátok el magatok között! Mert mondom nektek, hogy nem iszom mostantól fogva a szőlőtő terméséből, amíg el nem jön az Isten országa. És vette a kenyeret, hálát adott, megtörte, és e szavakkal adta nekik: Ez az én testem, amely tiérettetek adatik: ezt cselekedjétek az én emlékezetemre! Hasonlóképpen vette a poharat is, miután megvacsoráztak, és ezt mondta: E pohár az új szövetség az én vérem által, amely tiérettetek ontatik ki.”
(Lk 22,17-20)

Az öröklét jelképei

Október végén úrvacsorás ünnepi istentiszteleten nemcsak Istennek a történelemben, a reformáció eseményeiben megnyilvánuló gondviseléséért adunk hálát, amely által visszavezette egyházát az igaz hit útjára, hanem az új borért is. De miért is olyan fontos az, hogy az idén is volt szüret, és a hordókban érlelődhet az emberi történelem során mindig is kultikus jelentőséggel bíró nedű? Nagyrészt nem vagyunk

borászok, sokunknak még egy kis lugas sincs a kertjében, és nem is mindenki él a borral, talán még alkalomszerűen sem. Mondhatjuk, nem olyan létfontosságú ételmisszerről beszélünk, mint a kenyér. Akkor hát minek ez a nagy „felhajtás”, hogy egyházi naptárunkban külön ünnepet szentelünk a bornak?

Az ókorban a bor az alapvető élelmiszerek közé tartozott, sokszor használták gyógyszerként is. Nélkülözhetetlen eleme volt az ünnepi étkezéseknek, így a zsidó páskavacsorának is. E családi közös étkezés során adott hálát Isten választott népe azért, hogy az Úr milyen csodás módon emlékezett meg az övéiről, meghallotta kiáltásukat nyomorúságukban, s kiszabadította őket Mózes által a rabszolgaság földjéről. Mindezt úgy tette, hogy az Egyiptomot sújtó legszörnyűbb csapástól vér által őrizte meg őket. Isten kijelentette, hogy

éjjfélok a pusztító végigmegy majd Egyiptom földjén, s abban a házban, ahol nem lesz az ajtó félfája és szemöldökfája bekenve egy leölt bárány vagy kecske vérével, ott az elsőszülött gyermek reggelre már nem ébred fel. Mivel ezt a kijelentést csak a zsidók kapták meg Mózesen keresztül, és engedelmeskedtek is neki, őket kikerülte a csapás. Viszont Egyiptom minden házára mélységes gyász borult, reggelre keserves sírás és jajgatás hangja töltötte meg az országot. Ennek következményeként indulhatott el Izráel népe az Ígélet Földje felé. Erre az eseményre emlékeztek tehát a páska-vacsoránál, s így hagyományozták tovább a történetet nemzedékről nemzedékre. A vacsora közben elfogyasztott bor jelképezte a vért, amely megmentette a népet, s amely lehetővé tette, hogy a szabadulás által ez a nép igazi nemzetté válhasson. Tulajdonképpen ebben gyökerezett a zsidók nemzeti identitása.

Jézus elárulásának éjszakáján ezt a vacsorát ülte meg tanítványaival, de a szimbólumokat új tartalommal töltötte meg. A vacsora immár nem páska, hanem úrvacsora. És nem a zsidó nép Egyiptomi kivonulására mutat, hanem az egész világ minden népének a bűn és a halál börtönéből való szabadulására. E szabadulásnak Jézus Krisztus kereszthalála nyitott utat, így a bor az Ő vérére szimbolizálja. Sőt, e szabadulást valósággá teszi mindazok számára, akik hittel veszik magukhoz az úrvacsora alkalmával. A kenyérben pedig Jézus megfeszített testének érdeme lehet a miénk.

Augusztusban az új kenyér ünnepén nemcsak a mindennapi kenyérben megnyilvánuló isteni gondviselésért adunk hálát, hanem az értünk kínhalát szenvedett, de ezáltal nekünk örök életet adó Jézusra is. Hisz' a kenyér az Ő meggyötört, megtört testét teszi megragadhatóvá. Ekképpen az új bor is elsősorban ennek az ünnepnek, tehát gyakorlatilag két ünnepet is szentelünk az úrvacsora ajándékának. Ezen ünnepeket átható jézusi ígélet így szól: *„Aki eszi az én testemet, és issza az én véretem, annak örök élete van, és én feltámasztom őt az utolsó napon.”* (Jn 6,54)

Az „új bor” azonban többet is kifejez ennél. Az a tény, hogy évről évre megünnepelhetjük, mert minden negatív környezeti és időjárás hatás ellenére a szőlészek munkáját áldás kíséri, arra mutat, hogy a Krisztusért adatott kegyelem évről évre megújul, állandó, nem változik. Isten nem gondolta meg magát az idén sem, s az, hogy volt szüret, azt jelenti: van kegyelem. Ma is, az idén is, még mindig, mindenkinek, aki magához emeli a kegyelem poharát. A Jézus véérért adott szabadulást a bűnből és a halálból mindaddig el lehet fogadni, de el is lehet utasítani, amíg követik

egymást az évszakok, s hozzá magukkal a termést, amely az Úr asztalára egy díszes kehelybe kerülve eszünkbe juttatja, amit egy ének így fejez ki: „Ma még lehet, ma még szabad, borulj le a kereszt alatt!”

Az „új bor” reménységet is ad. Egy találkozás reménységét. Az Úr Jézussal való találkozását, aki azt mondta ott az utolsó vacsorán, hogy nem iszik addig a szőlőtő terméséből, míg el nem jön az Isten országa. Miközben magunkhoz vesszük a bort, lezárjuk a múltat, amely bűnnel terhelt, s előre tekintünk a jövőbe, ahol ott vár minket az Úr egy igazán nagy vacsorával, ahol Ő is velünk van immár teljes tapasztalati valóságként.

Egyszer hallottam egy borásztól, hogy a bor ivása közben emlékeznünk kell arra, hogy – bár számunkra könnyen kifizethető áron jutunk hozzá – minden korty bor mekkora fáradtságos és verejtékes munkának az eredménye. Így emlékezzünk mi is annál az egy korty bornál, hogy a számunkra ingyen kegyelem nem volt olcsó: Valaki vérverejtékes imádságában megküzdött, keresztfán elszenvedett halála kellett hozzá!

Lénárt Tibor

Gondolatok a reformációról Sola Scriptura

„mint akik nem romlandó, hanem romolhatatlan magból születettek újjá, Isten élő és maradandó igéje által.” (1Pt 1,23)

Az Isten igéje szükséges számunkra, mint ahogyan a test számára is szükséges a kenyér. Az Úri imádságban is azt kérjük, hogy „a mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma”. Sokszor említik, hogy a kiegyensúlyozott élethez szükséges biológiai szempontból a rendszeresség, a rendszeres táplálkozás. Lelki értelemben ehhez hasonló az Isten igéjével való élés is. Az Istennel való mindennapi kapcsolat, az Isten igéjével való élés nélkülözhetetlen, mint ahogyan a kenyér a biológiai élethez. Ha nem táplálkozunk Isten igéjével, akkor az életünkben a helyes megoldásokat nem találjuk meg.

Ha a hangsúlyt a SOLA-ra tesszük (jelentése: egyedül), akkor ezt a személyes hitünk szempontjából tudjuk igazán megragadni és értékelni. Ami az életünk megoldására nézve alapvetően fontos a teljes élet tekintetében, az az, hogy felismerjük Isten igéjét, amelyben megláthatjuk, megtapasztalhatjuk, hogy az életünk jó kezekben van: Isten kezében. A reformáció korszakában az „egyedül a Szentírás” jelentése egy nagyon fontos üzenetet hordozott, mint jelmondat. Minden számít, ami a Szentírással összeegyeztethető, és semmi nem számít, ami nem onnan vezethető le. Amikor

hallgatjuk Isten igéjét és figyelmesen olvassuk, Szentlelke által megéri szívünket, fülünket, értelmünket. Munkálkodik bennünk Isten beszéde, de nem úgy kell befogadnunk és meghallanunk, ahogyan az ember szól hozzánk, hanem hitünk által úgy, hogy elhisszük: Isten beszéde hangzik felénk.

A Szentírás mindenre megtanít minket. Egyrészt a hitre, másrészt pedig az Istennek tetsző élet helyes alakítására.

Gáspár József

Életképek

Szeptember 29-én kiránduláson vettünk részt, melyről két beszámoló is született. A két szempontból, különböző stílusban láttatott gyülekezeti alkalomról talán így sikerül teljesebb képet kapniuk azoknak, akik nem tudtak velünk tartani, és egy kicsit ők is részeseivé válhatnak az élménynek. És azoknak is egy kellemes, hálaadással teljes visszaemlékezés, akikkel együtt lehettünk.

Pannonhalmi kirándulás

Kicsit szokatlan szombaton, reggel nyolc órára menni templomba. Rádadásul be se engedtek minket. Legalábbis, amikor odaértem (amit igyekeztem pontosan), mindenki kint várakozott kabátban, hátizsákkal. Azt mondták, hogy kirándulni megyünk Pannonhalmára,

csak az volt a kérdés, mivel. Ugyanis a lelkészünk által írt tájékoztató szerint öt percet várunk. De nyolc óra öt perckor még nem érkezett meg a buszunk. Ha megkérdeztek volna, azt javasolom, hogy hagyjuk ott a buszt. Erre nem került sor, a tiszteletes úr vajszívűsége miatt. Nem volt más hátra, mint a résztvevők beszállása után elindultunk Pannonhalmára. Út közben nem maradhatott el a szokásos kvíz vetélkedő.

Kicsit komolyra fordítva: még nem voltam Pannonhalmán, ezért különösen vártam a kirándulást. Fontos megismerkednünk a református gyökereinken túl a

kereszténységünk és kultúránk bölcsőjével is. Nem melleleg, rengeteg találkozáásra, beszélgetésre, együtt töltött időre ad alkalmat egy ilyen közösségi kirándulás. A csodálatos napos idő is még szebbé tette a napunkat. Megérkezésünk után egy idegenvezető segítségével néztük meg a templomot, a könyvtárat és kaphattunk betekintést a monostor életéről. Szinte évről-évre szépülnek az épületek, nagyon szépen rendben van tartva az épületek közötti park. Számomra a templom különös élményt nyújtott, mert bár gazdagon volt díszítve, mégsem volt olyan hatalmas és lenyűgöző, mint a többi katolikus templom. Nem éreztem magam annyira kicsinek, mégis sajtáságos légköre volt, talán azért, mert egy hegyen épült, messze a külvilágtól. A Bibliában olvashatjuk többször, hogy Jézus a különös próbatételei előtt elvonult vagy felment a hegyre imádkozni. Ilyen helyen érezzük át ennek fontosságát és szükségességét, hogy megteremtsük az elvonulást, a napi rutin teendőkből való kiszakadást a hétköznapi életünkben is.

A szerzetesek által vezetett imaóra után Fülöp testvér, fiatal bencés mutatta be röviden a szerzetesség spiritualitását, illetve személyes bizonyágtételét. Pár gondolatot kiragadva, számomra nagyon fontos volt, hogy régen a szerzetesekre nem volt külön szó, azt mondták rájuk, hogy keresztények. Ők nem egy elit, kiválasztott csapata Istennek, hanem azt kapták elhívásul, hogy imádságban, munkában, szolgálatban éljék a kolostorban meg a keresztény életet, hasonlóan ahhoz, amint mi a világban tesszük. Ugyanazok a dolgok fontosak számunkra, hasonlóak a harcaink, a küzdelmeink és az örömeink is. Sőt, ők segítenek minket, egy példával élve, ha mi vagyunk a lovagok, ők a lovaszok, akik karbantartják a fegyvereinket. Mi a világban éljük meg a hitüket, ők segítenek minket imádsággal, lelki feltöltődés, lelkigondozás, hitbeli elmélyülés lehetőségével.

A pincelátogatás után hazafelé vettük az irányt. Nem maradt el a kvíz vetélkedő eredményhirdetése. A személyiségi jogokra hivatkozva csak annyit árulhatok el, hogy a győztes gyülekezetünk gondnoka, a második helyezett egy csupán másfél éve Monorierdőn élő gyülekezeti tagunk lett. Közösségünk kántora, aki informatika tagozatos középiskolába jár, a kvíz vetélkedőt matematikai feladványnak hitte és másodfokú egyenletekkel oldotta meg a feladatokat. A kellemes hazautazás alatt is volt alkalom beszélgetni, egymással ismerkedni. Isten segítségével épségben hazaérkeztünk a vidám hangulatú, gazdagító, lelki feltöltődést nyújtó, és a közösséget építő kirándulás után.

Örömmel voltam részese a kirándulásnak.

Matusik Ágnes

Mit üzen a Szent Márton-hegy?

(Gyülekezeti kirándulás Pannonhalmán, ahogy én láttam)

A hegyek, azok a méltóságos óriások, akik minden kultúrában, hitvilágban és mitológiában az Isten közelségéhez vezető utat, vagy Istenek lakhelyét jelölik. Lehetne egyszerűen domborzati képződményként is említeni őket, mégis tekintélyt parancsoló, tiszteletet kívánó ükapáink ők, akik a múltat, a jelent és a jövőt egyaránt képviselik. Időtlenül állnak, magasodnak a világon mindenütt. Néhol bölcsőként ölelik a tájat, más-hol védő vonalként őrködnek, olykor pedig rejtett zugaik békés végső nyughelyül szolgálnak. Sok író és költőt ihlettek meg és készítették írásra.

Jómagam alföldi lánynak születtem. A síkság, végtelen legelők, kaszálók és a vége láthatatlan délibábos pusztá látványához szokott a szemem, kicsi gyermekkorom óta. Számomra

a hegyek látványa mindig együtt járt valami féle csodálattal, tisztelettel, az ismeretlen felé irányuló kíváncsisággal és egy kis borzongással. Mind ahányszor hegyvidéken jártam, felerősödött bennem az érzés, Ők mindent látnak.

A hegyek jelentőségét a Bibliában való előfordulásuk is beszédesen mutatja. Az emberiség valamért a magasba törekszik, hol az Úr kérésére, hol pedig saját elgondolásból teszi ezt. Sok nép kultúrájában, ahogy nálunk is jellemző, a templomokat magaslatra építik, ha tehetik hegyre, dombra, a falu a legmagasabb pontjára. Vajon ezzel közelebb szeretnénk kerülni Istenhez? Egy magaslaton emelt Isten házában közelebb érezzük magunkat az Úrhoz? Néprajzkutatók természetesen a praktikum és a védelem elvével is magyarázzák ezt az építési mórt.

Magyarország egyik leglátogatottabb vallási emlék és zarándok helye Pannonhalma és az itt található Bencés Főapátság. A lankás dombokkal körülölelt, festői környezetben a tájból egyértelműen és meghatározóan kiemelkedő főapátság, bármely irányból érkező vándor szemét magára vonja. Így jártunk mi is, amikor gyülekezetünk kiránduló tagjaival a busz Pannonhalma felé haladt. A társaság apraja, nagyja csodálta az elénk táruló látványt. Az utazással eltöltött időt a már megszokott 13+1-es TOTÓ tette színesebbé. Tiszteletesünk ismét minden

tekintetben hasznosnak bizonyuló témában tette fel a kérdéseket. Formálódó, alakuló gyülekezetünk múltja és jelene volt a téma. Ezennel is köszönet a gondolatébresztésért. Az apátság területén remek idegenvezetésben részesültünk, az épületegyüttes látogatható részeinek bejárása élményszerű bemutatás mellett történt. Hallhattuk, hogy az Isteni gondviselés, hány alkalommal volt egyértelmű a monostor életében, attól kezdve, hogy I. Szent István megalapította. Ostromolták mongolok és tatárok, többször elnéptelenedett, sőt II. József még a Bencés rend működését is megszüntette. Az Úr azonban, mindig gondot viselt rájuk és egyre, másra újra épült, benépesedett. A monostor minden viszontagság ellenére, most is legszebb fényében tündököl és a benne zajló, létező hitélet hirdeti, az Isten dicsőségét, s ezzel mutatja meg, hogy ha az Úr arra készlet minket, hogy neki házat emeljünk, Ő azt védelmezi és megőrzi számunkra! Legyen ez a Szent Márton-hegy üzenetének egyik része nekünk is! Párhuzam fogalmazódott meg bennem gyülekezetünk jelene és az apátság múltja, jelene között.

Templomépítésre érdemesnek lenni az Úrtól kapott ajándék. Fogadjuk hát ekképpen, és igyekezzünk, hogy továbbra is érdemesek maradhassunk!

Az apátság minden tekintetben utánozhatatlan könyvtára, szintén bevésődő emlékként marad meg a látogatókban, hiszen látvány és tartalom együtt tükrözik, hogy milyen fontos volt a múlt korokban és most is az írott emlékeink, a tudományok és a kultúra megőrzése. Az oktatásban is jelen vannak, hiszen ma is 300 fős fiú Bencés gimnázium és kollégium működik az épületek falai között. A mindig is önellátásra berendezkedett monostor jelenleg is több lábon áll. Az idegenforgalom és turizmus mellett gyógynövénytermesztéssel és borászattal is foglalkoznak. A legnagyobb mennyiségben levendula, de más gyógynövények is termesztődnek a több hektáros területeken. Ezeket különféle gyógy- és kozmetikai termékek előállításánál hasznosítják! Itt ragadom meg az alkalmat, hogy mindenkit arra bátorítsak, kóstolja meg az Apátsági Bor(oka)t! Hozzáértő gondossággal, forradalmi technológiával készülnek, és akár impozáns környezetben a helyszínen is elfogyaszthatóak.

A program részeként a bazilikában részt vehettünk egy imaórán, ahol az itt élő Bencés szerzetesekkel együtt állhattunk az Úr előtt. Bensőséges, szinte már meghitt alkalom volt ez, ami a jelenlévőket észrevétlenül ragadta magával. Együtt imádkoztunk, zsoltároztunk és együtt volt közel a lelkünk az Úrhoz egy templomban, ami a Szent Márton-hegyen épült. Talán a csodálatosan megmunkált, színes üvegablakokon átszűrődő derengő fény, vagy a velünk szemben lévő napot szimbolizáló kerek ablakon erősebben áradó napsugarak játéka az oltáron, vagy az áhítatos csend, amit a megfelelő pillanatban mindenki a szerzetes testvérekkel együtt szinte már hallhatóvá téve azt megtartott, keltette bennem (bennünk) a megérkezetség érzését. Megérkeztünk az Úrhoz közel. Közelebb, mint a hegy lábánál voltunk, közelebb, mint az úton, közelebb, mint amikor elindultunk. Vajon a hely, a hegyen épült templom az ő minden szépségével és évszázadokat átölelő puszta létezésével hat ránk így? A falakból áradó, az ott élők mindennapjait körülölelő isteni jelenlét csak itt a hegyen létezik? A közelség érzése, és a szinte belülről felszakadó lelki kitérődés utáni vágyakozás keríti hatalmába az ember fiát és lányát, amikor a szerzetesek számunkra talán már kissé spirituális, átszellemült imádságát látjuk és halljuk. Máskor is megélhetjük ezt? Kiváltsága-e a helynek, az oly sokszor újjá éledő monostori falaknak és a benne élő közösségnek? Elmét és lelket munkáltató és munkáló gondolatok ezek. Ezekkel a gondolatokkal telve, kérdések között érkeztem Fülöp testvér beszámolójára, ahol a monostorban jelenleg is élő Bencés szerzetesek mindennapjait és hitéletét láthattuk, hallhattuk röviden. Isten választ küld, csak merjünk kérdezni. A keresztény élet megéltatása, és megfogalmazása amelyet itt hallottunk, számomra minden eddigitől különbözött. Természetes, belülről jövő volt és számomra válaszokkal teli!

Fülöp testvér minden mondatát áthatotta az odaszánás, az alázat és az a

közelségézés, amit szerintem sokan keresünk, és csak alkalmanként találunk rá. Amíg őt hallgattam, rá kellett jönnöm, hogy nem a hely, a magaslatra emelt templom, az ódon falak, vagy az áhítat lelket nyitó sajátos szépsége az, ami az Istenhez való közelebb jutás érzését okozza! Az itt élők ön azonosan, tudatosan választott keresztény életének hatalma ez, ami utat

mutathat mindannyiunk számára. Sok minden más mellett számomra elhangzott a Márton-hegy üzenetének további része is. Te, aki a mindennapok embereként élsz, át tudod-e adni magad az Úr hívó szavának? Szánsz-e időt arra, hogy közeledj ahhoz, aki vár téged? Meghallod-e a hívó szót? A Márton-hegyen hallják. Velük együtt mi is hallottuk. Nélkülük, máshol sikerülhet-e? Az üzenet fontos: **ez nem a hegyek kiváltsága!** A bölcs hegy csak tanítja és megmutatja nekünk a mintát, amit ha nem is tudunk, akarunk pontosan lemásolni, szem előtt kellene tartanunk. Isten a hegyen, akárcsak a Bibliában annyiszor, utat mutat és mintát ad, ha eltévednénk, vagy nem találánk a hozzá vezető utat. Fogadjuk el az Ő vezetését! Mindenkit kísérjen áldás a még előtte álló úton!

„Vajon nem mindnyájan ezért a titokért élünk? Hogy földerítsük életünk nagy titkát, az Istent? S mit tettem én, hogy megoldjam a titkot, a magamét? Hogy ne csak higgyem, hanem tudjam is...?” / Wass Albert/

Madar-Nemes Edina

Templomot építünk

Október 4-én éppen három esztendeje annak, hogy ünnepélyes keretek között leraktuk templomunk alapkövét. Már ez az évforduló is kiváló alkalom arra, hogy visszatekintsünk és hálát adjunk megtartó Urunknak, akinek kimondhatatlan kegyelméből ezen időszak alatt sokkal tovább haladt az építkezés, mint akkor gondoltuk volna. Mert Isten *„mindent megtehet sokkal bőségesebben, mint ahogy mi kérjük vagy gondoljuk” (Ef 3,20)*

Nem fogom elfelejteni soha, hogy én magam emberileg mennyire nem számítottam arra, amit ma a szemünk előtt láthatunk. Nem is a templomnak, hanem a gyülekezeti háznak raktuk le az alapkövét, elé terveztünk egy haranglábat is mondván, hogy amíg a templom felépül majd, addig ez lesz az istentisztelet helyszíne. Hát

nem két évre, hanem legalább két évtizedre számítottam! Ugyanis abból a 14,5 millió forintból, amiből elkezdtük a munkálatokat, csak a pincéig jutottunk, és

fogalmunk sem volt, honnan lesz folytatás. De Isten folyamatosan, különböző utakon kirendelte a szükséges anyagiakat, így ma már a templom épül, s reményesség szerint az alapköv letételének 4. évfordulójára már hónapok óta azt fogjuk használni istentiszteleti célra.

Ma már megszokottá vált mindenki számára, hogy nem reggel 8-kor, hanem délelőtt 10-kor kell vasárnap istentiszteletre jönni. Ma már megtalálta mindenki kedvenc helyét a széksorok között. Ma már otthonuknak érzik egyre többen a gyülekezetünket, s hazajárnak ide vasárnaponként. Mert hála az Úrnak, a lelki ház is épülhet, s ha váltakozó létszámmal is, de vannak, akik megtöltik az imádság házát! Ma már egyre többen mondják ki boldog melegséget érezve a szívükben: „A mi templomunk!” Olyan jó volt ezt hallani az építők munkásoktól is, amikor egy ebédszünetben beszélgettem velük. Aztán amikor az egyikük száján kiszaladt: „a mi templomunk”, gyorsan bocsánatot is kért. Én akkor elmondtam nekik, mennyire örülök, hogy ez így ösztönösen fölfakad belőlük. Mert három éve mégiscsak ők végzik azt a nehéz fizikai munkát, amire a mi gyülekezetünk nem lett volna képes, és amire ők méltán büszkék. És joggal érzik ők is a sajátjuknak. Én naponta látom, hogy mennyire lelkiismeretesen végzik a munkájukat, mint akik tényleg az Úrnak dolgoznak. Ezúton is köszönet illeti őket, legyen áldás az életükön!

És amikor majd néhány hónap múlva levonulnak a területről, akkor nekünk még mindig lesz bőven tennivalónk: harangot vásárolni, kerítést építeni, széppé tenni a templom környezetét, s azt fenn is tartani. Ehhez is adjon Isten lelkeseledést, kedvet, odaszánást, elkötelezettséget, hogy ezáltal is magunkénak érezzük ezt a nagy ajándékot, ami bizony nagy felelősséggel is jár! „*Akinek sokat adtak, attól sokat kívánnak, és akire sokat bíztak, attól többet kérnek számon.*” (Lk 12,48) Ennek a felelősségnek a bátor és áldozatkész felvállalásával hálájuk meg Istennek azt a nagy jószágát, amit kaptunk Tőle! A gyülekezetért végzett munkánkkal, adományainkkal, szolgálatainkkal igyekezzünk méltóvá lenni Isten kegyelmére!

Lénárt Tibor

Adománygyűjtés harangra

Eredetileg azt szeretnénk volna, ha a toronyba a reménység szerint jövő tavasszal esedékes templomszentelésre harang is kerülhetne. Gombos Miklós harangöntő mester árajánlata szerint három harang kerülhetne a harangszobába, amelyből a középső, 140 kg-os harangot szeretnénk első körben megöntetni. (Összehasonlításképpen: a katolikus kápolna harangja 100 kg-os.)

Ennek költsége 1,5 millió Ft, amihez eddig kb. 400.000 Ft adomány érkezett, amit ezúton is köszönünk. Szeretnénk tehát kérni, hogy aki teheti és fontosnak érzi, az járuljon

hozzá adományával a harangöntéshez. Amint összegyűlik a szükséges összeg, megrendeljük a harangot. Az idő Isten kezében van, s ha nem a templomszentelés, akkor egy későbbi alkalom lesz a harang beköltöztetése a toronyba.

Mindeközben ne feledkezzünk el arról sem, hogy a már fölépült gyülekezeti házat is fönntartanunk, amelynek rezsiköltségei vannak! Ezt egyrészt a befolyó egyházfenntartói járulékokból fedezzük, ezért szeretettel kérjük lehetőség szerinti befizetését.

Isten áldja meg mindazok életét, akik az Ő ügyéhez adományaikkal ilyen módon is hozzájárulnak!

Az imaközösségről

Gyülekezetünkben péntek esténként 6 órától imaközösséget tartunk. Talán ez a misztikusnak tűnő elnevezés vagy maga az imádság félreértelmezése okozza, hogy csak kevesekkel szoktunk találkozni ezeken az alkalmakon. De valóban, miről is van szó? Mi az imádság és mi az imaközösség?

Az imádságról sokan azt gondolják, hogy az kívánságaink vagy hálánk Isten felé szavakba öntött kifejezése. Ennél azonban jóval többről van szó. Az imádság által szó szerint beléphetünk a láthatatlan Isten jelenlétébe, ahol sok mindent tehetünk: kérhetünk magunkért vagy másokért, hálát adhatunk, bűnvallást tehetünk, vagy egyszerűen csak csendben lehetünk. A csöndben, amit hétköznapjainkban oly kevésszer élhetünk meg, meghallhatjuk az Úr hangját. Az imádság így kommunikációt is jelent Istennel.

A Bibliában azt olvassuk: *„Ezeket a szavakat vigyétek magatokkal, amikor megtértek az Úrhoz, ezt mondjátok neki: Bocsáss meg minden bűnt, és fogadd szívesen, ha ajkunk gyümölcsét áldozzuk neked!” (Hós 14,3)*

Az imádság, legyen akár csak egy Isten jelenlétében való csöndesség, amelyben szívünk dobbanása jelenti az imádságos szót, áldozatot is jelent. És valóban, hiszen rá kell áldozni az időnkéből, előre erre a célra elkülönített alkalmon és helyen. De ez minden gyülekezeti szolgálatnál és adakozásnál többet ér, semmivel nem lehet kiváltani. Ha úgy érzed, áldozattal tartozol Istennek, akkor annak az imádság a módja.

Az apostoli korról olvassuk: „Az apostolok által sok jel és csoda történt a nép között. Mindnyájan egy akarattal együtt voltak a Salamon-csarnokban”

(ApCsel 5,12) Az egy akarattal imádkozásnak nemcsak az istentisztelet az alkalma, amikor a lelkipásztor vezeti a saját maga által megfogalmazott imádságot, ami így a gyülekezet imájává válik. Hanem az, amikor az istentisztelettől elkülönített időben jönnek össze a hívek, s egy akarattal mondják egymás imádságaira az áment. Lehet, hogy azért történik kevés csoda, mert nem gyakoroljuk ezt? Talán érdemes lenne kipróbálni! Mert Isten sokkal több csodát tartogat, mint amit eddig átélhetünk. Ezért tartunk imaközösséget, ezért hívunk erre mindenkit.

Hogyan zajlik egy ilyen alkalom? Leülünk a gyülekezeti teremben körben. Énekekkel csöndesedünk el, s kérjük a Szentlélek megérkezését. Olvasunk egy igét a Bibliából, amit csöndben, csukott szemmel hallgatunk végig, majd csöndben maradván várjuk, hogy Isten személy szerint mit üzen nekünk. Ezután közös imádságban vihetjük saját szavainkkal az Úr elé imádságainkat, de aki csöndben marad, annak a szavak nélküli imádságára is közösen áment mondunk. S hisszük, hogy az a láthatatlan kéz megsimogat, fölsegít, továbbküld, védelmez, s ha kell, csodát tesz. „Nagy az ereje az igaz ember buzgó könyörgésének.” (Jak 5,16)

Lénárt Tibor

ÜNNEPI ISTENTISZTELETEK RENDJE

Október 28., vasárnap 10:00 – Hálaadó úrvacsorás istentisztelet az új borért

Október 31., szerda 18:00 – Reformáció ünnepi istentisztelet

November 1., csütörtök 15:00 – Temetői istentisztelet

RefErdő A Monorierdői Református Gyülekezet időszaki lapja

Kiadja a Monorierdői Református Missziói Egyházközség Presbitériuma

Felelős szerkesztő: Lénárt Tibor lelkipásztor Állandó munkatárs: Gáspár József, Matusik Ágnes

Tel.: 06 29 788-264

Mobil: 06 30 994-2539

E-mail: monorierdo@reformatus.hu

Honlap: www.monorierdo.reformatus.hu